

[Formanden.]

mig, at de ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om ekstraordinær hjælp til arbejdsløse.

Den første sag på dagsordenen var:

Redegørelse af undervisningsministeren vedrørende de nye skoleloves gennemførelse.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Da jeg besvarede det ærede medlem hr. Poul Sørensens spørgsmål i folketinget den 28. januar, lovede jeg at give en nærmere redegørelse for forholdene i forbindelse med den nye skolelovs ikrafttræden, og jeg takker det ærede medlem for den anledning, som han har givet mig til at fremkomme med en oversigt over, hvor langt vi er kommet med hensyn til gennemførelsen af den nye lov.

Jeg tror ikke, at nogen ansvarlig på noget tidspunkt har været blind for, at der ville opstå betydelige overgangsvanskeligheder i forbindelse med lovens ikrafttræden. Både jeg og ministeriets embedsmænd har givet udtryk for sådanne betragtninger. Enhver, der kender lidt til skolens forhold, vil vide, at ændringer i dens arbejds gang, administrativt og pædagogisk, vil rejse en række problemer. Jeg tror derfor, det med fuld ret kan siges, at de, der stemte for lovens vedtagelse, var klar over dette forhold. Det er i hvert fald ikke en bestemmelse, der er indsat under nogen form for tankeløshed eller overilethed, men som resultat af en vurdering af samtlige de forhold, der måtte tages i betragtning.

Ved tredje behandling af lovforslagene, der fandt sted den 30. maj 1958, udtalte udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Horn, bl. a. følgende:

„Det er fra enkelte sider blevet sagt, at der vil blive kort tid til at forberede overgangen til det nye, men som det fremgår af bemærkningerne i tillægsbetænkningen, er der taget hensyn hertil fra ministeriets side, og organisationerne er bekendt hermed.“

Bestemmelsen om, at loven skulle træde i kraft fra begyndelsen af skoleåret 1959-60,

blev fastholdt af det folketingsflertal, der stemte for loven.

Spørgsmålet er nu, om der siden vedtagelsen af skoleloven er opstået forhold, der er nye, således at der deri kunne hentes begrundelse for, at folketinget skulle skifte opfattelse og skride til en lovændring.

Da jeg for nogen tid siden besvarede en forespørgsel fra det ærede medlem hr. Poul Thomsen, nævnedes jeg, at en udskydelse ville medføre, at 30 000-40 000 børn måtte vente et år mere, før de fik begyndt den forberedende undervisning i fremmedsprog, som der for fremtiden skal være adgang til for alle børn både i byskoler og i landsby-skoler. Et nyt hold af børn på 30 000-40 000 ville derved være afskåret fra at få den undervisning i fremmedsprog, som for manges vedkommende er forudsætningen for deres videre uddannelse.

Disse børns forældre ville sikkert ikke finde en sådan udsættelse rimelig eller rigtig.

Jeg omtalte endvidere ved den lejlighed dispensationsbestemmelserne, der var fastsat i gennemførelsescirkulæret, og hvorved det skulle være muligt for landkommuner at klare overgangsvanskelighederne. Fremdeles pegede jeg på, at de nye lærebøger, man efterlyste, ikke kan være færdige til august 1960, men at vi i et cirkulære havde givet tilladelse til, at man kunne anvende de samme læseplaner for 6. alderstrin, som man i den delte skole havde betjent sig af henholdsvis i 1. fm. og 1. em.

Jeg skal nu i det følgende uddybe nogle af de synspunkter, jeg dengang fremsatte, og dertil føje enkelte andre bemærkninger.

Det kan vist her være nyttigt, at jeg erindrer om, at overgangen til den fremtidige skoleordning i henhold til lovens § 50, stk. 1, skal ske gradvis fra begyndelsen af skoleåret 1959-60. Ved skoler, der hidtil har været købstadordnede med 5-årig grundskole, og ved 7-klassede landsbyordnede skoler oprettes fra dette tidspunkt 6. hovedskoleklasse. Ved de ikke fuldt årgangsdelte skoler på landet oprettes det tilsvarende klassetrin. Ved skoler, der hidtil har været købstadordnede med 4-årig grundskole, oprettes 6. hovedskoleklasse først fra begyndelsen af skoleåret 1960-61.

Lovens bestemmelse om 7. hovedskole-

[Undervisningsministeren.]

klasse træder først i kraft med forpligtende virkning fra begyndelsen af skoleåret 1960-61 og bestemmelserne vedrørende 8. klasse og 1. real fra begyndelsen af skoleåret 1961, for 9. klasse og 2. real fra 1962.

Om gennemførelse på én gang af samtlige bestemmelser er der altså overhovedet ikke tale.

For de første 5 hovedskoleklassers vedkommende er der ikke ændringer, der på nogen måde vil rejse øjeblikkelige problemer.

For 6. hovedskoleklassens vedkommende gælder det, at dette klassetrins placering som det næstsidste i folkeskolens hovedskoleklasser fremtidig gør en del ændringer med hensyn til læseplanerne i de forskellige fag naturlig, men som før nævnt er det, for så vidt angår skoleåret 1959-60, tilladt at benytte de hidtidige undervisningsplaner, dog at alle børn skal have undervisning i engelsk eller eventuelt tysk.

Jeg skal pege på de forhold, der her gør sig gældende. Det må her først fastslås, at der ved de større skoler i forvejen i vid udstrækning undervises i det første fremmedsprog i 6. skoleår. Dette gælder alle 1. em-klasser og et stort antal fm-klasser. Her vil en overførsel af timetallet kunne fyldestgøre de krav, der stilles for skoleåret 1959-60.

Tilbage bliver en del blandt de større skoler, der ikke har undervist i det første fremmedsprog på den eksamensfri linje. Nogen større vanskelighed skulle ikke være forbundet med at lægge et fremmedsprog ind i undervisningen i 6. klasse her. Man har de faglærere, der er fornødne, og opgaven består da i for næste skoleår at finde plads til det nødvendige antal sprogtimer på de timeplaner, der i øjeblikket er gældende i 1. fm.

Jeg kan ikke se, at det skulle være uoverkommeligt. Naturligvis kan jeg ikke her sige noget generelt om, fra hvilke fag man skal tage disse sprogtimer. De enkelte skolevæsenere må på grundlag af deres egne for-

hold på dette område afgøre, hvorfra disse timer skal tages.

Det er en selvfølge, at hvis man f. eks. tager en time fra geografi eller historie, må man foretage en hertil svarende reduktion med hensyn til stoffet i det pågældende fag. Også her har man ret til selv at skønne, og jeg kan ikke se, det skulle være nødvendigt, at man har de vejledende planer fra læseplansudvalget for at kunne foretage en sådan midlertidig ændring.

Hvad angår de skoler, hvor børnene går sammen til og med det 7. skoleår, altså de udelte skoler, vil overgangsvanskelighederne være praktisk taget de samme, hvad enten lovens ikrafttræden udskydes et år eller ej.

Disse skoler falder i 3 kategorier. Det største antal af skolerne vil selv kunne klare de problemer, den forberedende undervisning i det første fremmedsprog rejser. En del af disse skoler er allerede i gang med at give den undervisning i fremmedsprog og matematik, der er givet nærmere regler for i et ministerielt cirkulære fra 1956 omhandlende den forberedende undervisning.

En anden kategori udgøres af de skoler, der har mulighed for at knytte til sig lærerkræfter fra andre skoler eller at anvende midlertidige medarbejdere, der måtte være i besiddelse af de fornødne forudsætninger.

Så er der den tredje kategori, der udgøres af skoler, som ikke kan løse opgaven selv, og som ikke har muligheder for at få en midlertidig assistance.

Jeg vil gerne her pege på de bestemmelser, der er fastsat i undervisningsministeriets gennemførelsescirkulære af 29. november 1958.

Det hedder her i sidste afsnit følgende:

„Ministeriet er imidlertid klar over, at det særligt ved mindre skoler på landet i nogle tilfælde kan være umuligt at opfylde disse krav i de første år. Man bemyndiger derfor skoledirektionerne til i sådanne tilfælde for skoleårene 1959-60 og 1960-61 at godkende sådanne afvigelser fra den ved loven fastsatte ordning

[Undervisningsministeren.]

af undervisningen i 6. og 7. skoleår, som i de enkelte tilfælde måtte være nødvendige af hensyn til børnenes adgang til fortsat undervisning.“

Derved har ministeriet åbnet vejen for, at man i kommuner, der ikke er i stand til selv at klare lovens krav i en overgangstid, kan sende de børn, som under den hidtidige skoleordning skønnedes egnede til optagelse i 1. eksamensmellemskoleklasse i skoleåret 1959-60, til en anden skole, hvor de kan modtage den forud for eksamensundervisningen nødvendige forberedende undervisning i fremmede sprog. En ordning kommunerne imellem vil på de pågældende steder blive truffet, eventuelt med bistand af skoledirektion eller ministeriet.

På baggrund af disse bestemmelser mener jeg, det med rette kan siges, at der fra ministeriets side er gjort, hvad der er muligt, for at overgangen til den nye lov, for så vidt angår 6. hovedskoleår, kan løses på tilfredsstillende måde, og jeg tror ikke, at overgangen ville blive væsentlig lettere, selv om lovens ikrafttræden udsattes et år.

Et andet problem, der har været stærkt diskuteret, er de retningslinjer, hvorefter delingen ved de store skoler skal foregå, og der er peget på de vanskeligheder, der knytter sig dertil.

Det kan vist være rimeligt først at minde om, at vi, da vi havde mellemskoleprøven, hvert eneste år blev gjort opmærksom på de ulemper, denne prøve medførte. Jeg erindrer da ganske tydeligt, hvordan man fra offentlighedens og forældrenes side drog til felts imod mellemskoleprøven, og hvor ofte har vi ikke set skildringer af den nervøsitet og uro, der greb forældre og børn i 5. skoleår, det skoleår, der afsluttedes med optagelsesprøven. Jeg tror, det var en udbredt opfattelse i befolkningen — jeg modtog i hvert fald mange tilkendegivelser, som tydede derpå — at man ikke efter vedtagelsen af en ny lov fortsat kunne forsvare at afholde optagelsesprøve til mellemskolen efter det gamle mønster

Det er klart, at man må regne med, at der også i fremtiden vil være problemer i forbindelse med delingen. Men der er i gennemførelsescirkulæret givet tydelige anvisninger på at mildne forholdene omkring delingen.

For det første er det grundlag, hvorpå delingen finder sted, ændret derhen, at det ikke længere beror på en enkelt eller to dages prøver, men på skolens skøn, bygget på iagttagelsen og vurderingen af børnenes indsats gennem det daglige skolearbejde.

At der i bedømmelsen indgår udfaldet af nogle skriftlige prøver, som afholdes i løbet af 5. skoleår, rokker ikke ved det centrale, at det er skolens almindelige skøn, der er det afgørende.

Endvidere kan det i forbindelse med en omtale af delingen være nyttigt at erindre sig, at det, der sker ved udgangen af 5. skoleår, ikke er en deling mellem på den ene side eksamensklasser og på den anden side ikke-eksamensklasser, således som det hidtil har været tilfældet. Jeg vil gerne fastslå, hvad mange er tilbøjelige til at overse, at 6. og 7. klasse ikke er eksamensklasser. Der er ved afslutningen af 5. skoleår tale om en hensigtsmæssighedsordning, hvorved man på de større skoler kan tilvejebringe en vis ensartethed med hensyn til elevernes boglige forudsætninger, men der ligger ikke ved delingen her nogen afgørelse af, hvorvidt børnene efter 7. skoleårs afslutning skal fortsætte i den ene eller den anden afdeling ved skolen.

Når det er blevet hævdet, at man ved en udsættelse ville have mulighed for at sige mere om, hvad børnene og forældrene kunne vente sig af den linje, der sigter mod 8.-9. klasse, vil jeg gerne pege på lovens bestemmelser om denne skoleafdelings indhold. Der er ingen tvivl om hovedlinjen. Man vil i bestemmelserne om indholdet af undervisningen i 7., 8. og 9. klasse finde en klar markering af det samarbejde mellem skole og erhverv, som tiden og udviklingen kræver.

Det er læseplansudvalgets opgave at drøfte med repræsentanter for erhvervslivet — arbejdsgivere og fagforbund — hvilket stof man skal drage ind i undervisningen, og jeg føler mig overbevist om, at man i god tid, før man skal påbegynde undervisningen i 8. klasse efter de i loven givne retningslinjer, vil have disse retningslinjer fastlagt, således at egnet undervisningsmateriale vil kunne være fremme. Jeg finder i denne forbindelse anledning til at udtrykke min varme påskønnelse af den positive indstilling, arbejdsmarkedets to parter, arbejds-

[Undervisningsministeren.]

givere og fagforbund, og i øvrigt det samlede erhvervsliv lægger for dagen.

Vi har kunnet mærke det i erhvervenes skoleudvalg, der nedsattes af min forgænger, den højtærede socialminister hr. Julius Bomholt; og efter de beretninger, jeg modtager, mærkes det særdeles tydeligt i de forhandlinger, der nu føres mellem læseplansudvalget og erhvervene. Jeg forstår særdeles vel, at man kan nære nogen skepsis over for muligheden af at knytte erhvervsmæssige perspektiver til 8. og 9. klasserne, men jeg vil til skeptikerne sige, at man ikke et øjeblik må tvivle på den alvor, hvormed man fra erhvervenes side arbejder med disse problemer. Man ønsker som ingen sinde at støtte skolen i dens bestræbelser for at rette skolebilledet op, så vi kan komme bort fra den nu rådende tilstand, hvor eksamensskolens børn på alle områder har fortrin.

Det er jo dette forhold, der har været afgørende for det stærke pres mod eksamensskolen. Nu må vi fra alle sider gå stærkt ind for, at børn, der i 8. og 9. klasse viser lyst og interesse for deres fortsatte uddannelse, overalt, hvor det er muligt, kan godtages på lige fod med dem, der søger den egentlige eksamensskole.

Vi kan naturligvis ikke på nuværende tidspunkt sige til forældrene, hvad undervisningen i 8. og 9. klasse i enkeltheder vil bringe, men det er da ganske klart, at de børn, der anbringes i de 6. klasser, der sigter mod 8. og 9. klasse, undervisningsmæssigt vil blive i hvert fald mindst lige så godt stillet, som de ville være det i 1. fm., og deres fremtidsmuligheder er afgørende forbedret.

De pågældende børn kommer nu automatisk, dersom de til sin tid søger undervisning i et 8. og 9. skoleår, ind under de nye bestemmelser, der knytter sig hertil. Det ville de ikke uden videre komme, dersom lovens ikrafttræden blev udskudt. Uanset at det endnu ikke i enkeltheder er fastlagt, hvad undervisningen kommer til at omfatte i 7., 8. og 9. skoleår, så er det da klart for alle, at der kun kan blive tale om forbedringer.

Når det er blevet sagt, at betingelserne for at komme i eksamensskolen er blevet skærpet ved den nye lov, vil jeg gerne

sige, at intet barn, der har evner og anlæg for eksamensuddannelse, skal afskæres fra den mulighed. I denne forbindelse peger jeg på, at det jo udtrykkeligt i loven fastslås, at der skal være overgangsmuligheder fra den ene afdeling til den anden.

Viser det sig f. eks., at et barn, der ved delingen efter 5. klasse er blevet placeret i den afdeling, der sigter mod 8. og 9. klasse, kommer ind i en udvikling, der gør det begrundet at antage, at barnet er egnet til at gå læsevejen, så kan det flyttes til den anden afdeling, dersom barnet og forældrene ønsker det.

En anden vej at gå er, at en sådan elev ved forbliven på den praktiske afdeling får adgang til at deltage i den forberedende undervisning i det andet fremmedsprog og matematik, så vedkommende på den måde får chance for at komme ind i 1. realklasse.

Yderligere kan jeg sige, at ministeriet agter at udsende bekendtgørelse om de regler, hvorefter elever skal kunne gå fra 8. klasse til 1. realklasse. Der skal nok være en del børn, for hvem den modning, det 8. skoleår giver, kan få betydning i denne henseende.

Alt i alt må jeg mene, at der gennem de bestemmelser, jeg her har omtalt, er givet skolerne muligheder for på ethvert tidspunkt at anbringe børnene dér, hvor deres forudsætninger berettiger dem til at være, og jeg er afgjort af den opfattelse, at der er skabt grundlag for større tryghed blandt forældre og børn end ved de hidtil gældende bestemmelser, hvorefter en eller to dages prøver mange steder var afgørende.

Et andet forhold i forbindelse med spørgsmålet om lovens ikrafttræden, jeg ikke tror man tillægger tilstrækkelig vægt, er dette, at mange kommuner landet over jo er i fuld gang med fra næste skoleårs begyndelse at gennemføre bestemmelser i loven, hvorom der først stilles krav på senere tidspunkter.

Jeg tænker her på de bestemmelser, der knytter sig til 7. skoleår, 8. klasse, 1. realklasse, ja, endog 9. klasse.

Dette initiativ på kommunernes side er yderst glædeligt. Men det er da klart, at man ikke med rimelighed kan kritisere, at der ikke foreligger nærmere planer for det arbejde, som frivilligt tages op på et tidligere tidspunkt, end loven kræver.

[Undervisningsministeren.]

Denne udvikling er som sagt velkommen, men hvis man tænkte sig, lovens ikrafttræden blev udskudt et år, ville det medføre, at en del af de vanskeligheder, der følger med overgangsperioden, kom til at strække sig over et år yderligere.

Ser man på 7. hovedskoleår, er forholdet det, at medens man ved bibeholdelse af den vedtagne ordnings ikrafttræden fra næste skoleårs begyndelse vil have II fm-klasser og 7. hovedskoleklasser, der følger den nye lovs bestemmelser med hensyn til det andet fremmedsprog og matematik, og i 1960-61 normalt vil have gennemført de nye bestemmelser overalt, så vil en udsættelse af lovens ikrafttræden betyde, at der i stedet for et år med forskellige læseplaner vil blive to år.

For 8. klasses og 1. realklasses vedkommende vil man nogle steder begynde allerede i 1959-60 med at føre de nye bestemmelser ud i livet, medens forpligtelsen først indtræffer i 1961. Det vil altså sige, at man får en periode på 2 år, hvor man nogle steder arbejder efter den gamle lov, medens man andre steder bruger den nye lovs bestemmelser.

Udsættes lovens ikrafttræden et år, vil denne periode blive forlænget til 3 år. Specielt ville det være meget uheldigt for de mange landkommuner, der ønsker så snart som muligt at få ensartede regler for deres eksamensordning.

Jeg tror ikke, kritikerne er helt klar over, hvad dette betyder med hensyn til administration og i øvrigt også med hensyn til ulighed i de vilkår, der pædagogisk set rundt om ville gøre sig gældende.

Det er min opfattelse, at hvis man gik til en udsættelse af lovens ikrafttrædelsestidspunkt, da måtte det alvorligt overvejes, om ikke det da ville være nødvendigt at træffe beslutning om, at man ikke må begynde at realisere den nye lovs bestemmelser, før det tidspunkt indtræffer, da bestemmelserne skal træde i kraft.

En sådan løsning ville man overalt i landkommunerne — i øvrigt også i adskillige bykommuner — være afgjort modstander af og med god grund.

Tænk på de mange kommuner, der i øjeblikket er i fuld gang med at forberede gennemførelsen af den undervisning, der

skal danne grundlag for 1. realklasse, og tænk på de mange andre kommuner, hvor man planlægger udnyttelsen af lovens bestemmelser om 8. og 9. klasse.

Jeg tror, det ville vække stor uvilje, om man på den måde skulle påtvinge en udsættelse.

Det er børnene fra de store årgange, der skal skaffes uddannelsesmuligheder for. Et års udsættelse betyder, at nye tusinder af unge udelukkes fra en undervisning, som de i så høj grad har brug for. Det har varet længe, alt for længe, før vi har fået tilrettelagt en forbedret undervisning for det store tal af landets børn. Der er nu ikke mere nogen tid at spille. Nu må arbejdet i gang.

Jeg må da på grundlag af samtlige foreliggende forhold konkludere i, at det ville være yderst uheldigt at gennemføre en lovændring om udsættelse. Det, der vindes i dag ved en udsættelse, opvejer ikke det, der sættes over styr.

I stedet for fortsat at stirre på de vanskeligheder, der rejser sig, burde kræfterne samles om at gøre overgangsperioden så kort, som det er muligt, og virkningerne af vanskelighederne så små som muligt.

I denne uge påbegyndes ud over landet mere end 100 kursus i fremmedsprog med det for øje, at lærerne på landet kan få indblik i de metoder, som bør anvendes i sprogundervisningen, der nu skal påbegyndes i 6. hovedskoleår.

Det er store opgaver, der er lagt hen til den danske skole og dermed til Danmarks lærere. Fra alle sider må vi yde dem støtte i deres gerning. Vi må være rede til at stille de nødvendige midler til rådighed, så lokaleproblemerne kan løses, klassekvotienten nedsættes i takt med forudsætningerne derfor og det nødvendige undervisningsmateriale stilles til rådighed.

Det er klart, at der overalt skal anlægges sunde økonomiske synspunkter, men jeg tror, at vi med god grund kan anse enhver investering i vor folkeskoles udbygning for en investering, der i høj grad vil styrke vore produktionsmuligheder.

Vi skal se folkeskolen i sammenhæng med kravene om større dygtighed, så vort folk i den ny tid, vi går ind i, kan klare de mange vanskeligheder, vi vil møde i konkurrencen med andre nationer.

[Undervisningsministeren.]

Men vi skal først og fremmest se på skolen som det sted, hvor man i godt og tillidsfuldt samarbejde med hjemmene kan give børnene forståelsen for de almenmenneskelige værdier, uden hvilke livet bliver fattigt at leve.

Denne opgave er i vor forjagede og fortravlede tid vigtigere end nogen sinde. At give vor skole det bedst mulige grundlag at virke under er i sandhed en folkeopgave i ordets egentligste forstand, og jeg opfordrer til samling om denne opgave.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Regulering af renteerstatninger).

Valgt blev: *Poul Hansen (Svendborg), Hjortnæs, Hougaard, Frode Jakobsen, Viola Nørlov, Nørrelund, Axel Ivan Pedersen, Else Zeuthen, Ayoë Herbøl, Per Federspiel, Jens Chr. Christensen, N. Chr. Christensen, Gideon, Ladefoged, Marie Antoinette von Lowzow, Ole Bjørn Kraft og Knud Nielsen.*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (om forhøjelse af dagpenge, børnetillæg, huslejemhjælp og brændselshjælp samt om afskaffelse af karenstidsbestemmelserne) [af Alfred Jensen m. fl.].

Valgt blev: *Peter Ravn, Bladt, Eimer-Jensen, Lund Jensen, Evald Kristensen, Poul Nilsson, Hans Rasmussen, Aage Fogh, Ayoë Herbøl, Lorentzen, Søren Andersen, N. Chr. Christensen, Søren Jensen, Kryger, Asger Jensen, Adolph Sørensen og Poul Sørensen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for regnskabsåret 1957-58.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning findes i tillæg B. sp. 455).

Sagen sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Eimer-Jensen): Udvalget har gennemgået både regnskabet og revisionsrådets beretning og stiller herefter følgende forslag til folketingsbeslutning:

„Folketinget godkender „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for tiden 1. april 1957-31. marts 1958.“

Jeg skal på hele udvalgets vegne indstille dette forslag til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget godkender „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for tiden 1. april 1957-31. marts 1958“, vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

I skrivelse af dags dato meddeler ministeren for Grønland, at han så vidt muligt den 11. februar 1959 ønsker her i tinget at fremsætte en redegørelse vedrørende omstændighederne ved Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“s sejlads og forlis.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 11. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Redegørelse af ministeren for Grønland vedrørende omstændighederne ved Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“s sejlads og forlis.*
- 2) *Spørgsmål til ministrene.*

Mødet hævet kl. 14⁴⁷.